

Nr 657.

Av herr **Rubbestad m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 220, med förslag till förordning om särskild avgift vid vissa investeringar (investeringsavgift), m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 220 föreligger förslag till förordning om särskild avgift vid vissa investeringar. Avgiften skall utgå med 10 procent av kostnaden för avgiftspliktiga investeringar i den mån dessa överstiga 10 000 kronor per år. Syftet med densamma avses vara att begränsa den rådande starka investeringsverksamheten. Denna beskattning skall drabba vissa investeringar inom någon av förvärvskällorna jordbruksfastighet och rörelse.

Beträffande förvärvskällan jordbruksfastighet föreslås att avgift skall uttagas vid investeringar i ekonomibyggnader samt i maskiner och andra döda inventarier av minst tre års varaktighet. Till avgiftspliktig investering hänföras ny-, till- och ombyggnad, reparation och underhåll av byggnad, nyuppsättning och ersättningsanskaffning av inventarier samt förbättrings-åtgärder utöver normalt underhåll av inventarier.

Då man under senare tid bevittnat de avigsidor, som inflationen har med sig, torde alla grupper i samhället vara eniga om att åtgärder böra vidtagas för att stoppa inflationen och att krafttag sålunda erfordras för att återupprätta och befästa ett stabilt penningvärde. Därvid bör man emellertid i första hand rikta sig emot de inflationsskapande faktorerna inom industrien, vilken för närvarande till mycket stor del arbetar i en onormal överkonjunktur. I detta hänseende kan man därför inte ha så mycket att erinra mot det framlagda förslaget beträffande denna näringsgren.

Däremot måste man göra en kraftig invändning mot förslaget att jordbrukets ekonomibyggnader skola drabbas av denna investeringsavgift. Jordbrukets byggnadsbestånd är i trängande behov av förnyelse, och många äro de fall, där en om- eller nybyggnad är omedelbart nödvändig. Man behöver ingalunda befara att någon jordbrukare i onödan låter uppföra några ekonomibyggnader.

Den under senare år kraftigt ökade fördyringen av byggnadskostnaderna inom jordbruket är tillräckligt avskräckande för att effektivt hindra alla icke absolut erforderliga investeringar i byggnader. Skall jordbrukets rationalisering kunna fortgå, vilket är synnerligen viktigt ej minst ur beredskapssynpunkt, och skall den av statsmakterna fastslagna målsättningen, att jordbruksbefolkningen skall uppnå likställighet med övriga grupper,

inom rimlig tid kunna förverkligas, böra några nya hinder icke få uppställas. Såsom Sveriges lantbruksförbund framhåller, har det i många sammanhang påpekats att jordbruket beträffande byggnader i högre grad visar eftersläpning beträffande såväl ny-, till- och ombyggnad som reparationer och underhåll än vad som gäller för övriga förvärvskällor. Det måste därför framstå såsom synnerligen orättvist om man genom den föreslagna investeringsavgiften skulle med tio procent fördyra omkostnaderna för dessa jordbrukare, som äro nödsakade att göra vissa förbättringsarbeten som ej kunna anstå.

Med hänvisning till det anförda hemställes,

att riksdagen måtte vid behandlingen av Kungl. Maj:ts förslag angående investeringsavgift besluta att jordbrukets ekonomibyggnader skola vara undantagna från tillämpningen av förslaget i fråga.

Stockholm den 6 november 1951.

Axel Rubbestad.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

J. Onsjö.

J. W. Pettersson
i Norregård.
